

“อุปสรรคเป็นเหมือนยาบำรุงกำลังให้เราสู้ เป็นเหมือนสิ่งกระตุ้นให้เราทำอะไรให้สำเร็จ”

พล.ต.หญิง พญ.จิตถนอม สุวรรณเดมิย์

ประธานชมรมโรคพาร์กินสันไทย

อดีตผู้อำนวยการกองการศึกษา วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า

อดีตนายกสมาคมประสาทวิทยาแห่งประเทศไทย

อดีตนายกสมาคมโรคหลอดเลือดสมองไทย

แรงบันดาลใจในการเลือกเรียนแพทย์ โดยเฉพาะสาขาหัวใจ

จริง ๆ แล้วครอบครัวเป็นทหาร แต่ที่อยากเป็นหมอนั้น เกิดจากความคิดของตัวเอง เพราะเคยไปผ่าตัดต่อมทอนซิลโดยคุณป้าคือ ศ.พญ.คุณหญิงสลาต ทัพวงศ์ ซึ่งเป็นหมออยู่ที่ศิริราชเป็นคนพาไป ไปแล้วรู้สึกประทับใจทั้งการดูแลจากหมอและได้เห็นคนไข้ ส่วนตัวเองก็เรียนอยู่ในระดับที่คิดว่าจะสอบเข้าแพทย์ได้ เพราะเป็นนักเรียนเหรียญทองของโรงเรียน เขมะสิริอนุสรณ์ ประกอบกับเป็นคนที่มีมุ่งมั่น เข้มแข็งและอดทน โดยได้มาจากคุณพ่อซึ่งเป็นทหาร เวลาสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็เลือกแพทย์อย่างเดียว ไม่เลือกสาขาอื่นเลย และได้ไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นแพทย์ใช้ทุนรุ่นที่ 1 ออกต่างจังหวัด โดยในรุ่นเขาให้จับสลากว่าใครจะไปอยู่ที่ไหน โดยในนั้นจะมีโควตาของกองทัพออยู่ 3 คน มีทหารเรือ ทหารอากาศ ทหารบก หมอจับได้เป็นหมอมทหาร ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจ เวลาไปอยู่ต่างจังหวัดจึงได้ทำอะไรเกี่ยวกับการผ่าตัดมาเยอะ เพราะเจอมาหลาย ๆ ราย

หลังจากนั้นก็มาเรียนแพทย์ประจำบ้านรุ่นแรกที่พระมงกุฎเกล้า มีอยู่ 5 คน เดิมหมออยากจะเป็นผ่าตัดแต่ไม่ได้เรียน เพราะสมัยนั้นเขาไม่รับผู้หญิง ก็มาเรียนทางด้านอายุรกรรม ในอายุรกรรมก็มีหลายสาขา เราก็นสนใจทางด้าน

Expert Focus เป็นคอลัมน์จากการสัมภาษณ์ทัศนคติ มุมมอง แบบแผนการดำเนินชีวิตของแพทย์ต้นแบบในสาขา โดยมุ่งหวังให้เนื้อหาที่ได้จากการสัมภาษณ์เป็นประโยชน์ไม่มากนักน้อยสำหรับแพทย์รุ่นใหม่ในการประกอบวิชาชีพ ทั้งนี้ แพทย์ท่านใดสนใจเสนอชื่อ สามารถติดต่อแจ้งชื่อได้ที่เจ้าหน้าที่กองบรรณาธิการ ตามรายละเอียดหน้าสารบัญ

ประสาทวิทยา เพราะรู้สึกว่าเป็นวิชาที่ทำหายและเรียนรู้ยังไม่หมด โดยระหว่างที่เรียนอายุรกรรมก็ได้มีโอกาสเรียนกับ ศ.นพ.อรรถสิทธิ์ เวชชาชีวะ ตอนนั้นท่านเป็นหัวหน้าหน่วยประสาทวิทยาที่ ร.พ.รามาริบัติ ท่านสอนดีมาก จนเราเกิดความรักในวิชานี้มากขึ้น พอจบบอร์ดาอายุรกรรมที่พระมงกุฎเกล้าแล้ว หมอก็มาเรียนต่อยอดทางประสาทวิทยาที่ ร.พ.รามาริบัติ พอจบอาจารย์ก็แนะนำให้ไปเรียนต่อต่างประเทศ หมอก็ไปเข้า Diploma Course ทางด้าน Neurology ที่ Queen Square อังกฤษ แล้วก็ไปอยู่ที่ Walter Reed Army Medical Center ที่ Washington DC ซึ่งเป็นโรงพยาบาลใหญ่ของทหาร หลังจากนั้นก็ไปที่ Wayne State University และก็ไปลงท้ายที่ Toronto Western Hospital เมือง Toronto ประเทศ Canada ระหว่างที่เรียนก็เกิดความสนใจในสาขาเรื่อง Movement disorders กับ Neuroophthalmology อันเป็นอะไรที่สนุกและน่าสนใจ โดยเฉพาะ Movement disorders หมอได้เรียนกับ Prof.Tony Lang แล้ว Neuroophthalmology ก็ได้เรียนกับ Prof.Jim Sharpe ซึ่งทั้งสองท่านก็เป็น World Authority คนหนึ่งในแต่ละสาขา พอกลับมาช่วยที่ ร.พ.รามาริบัติเปิดคลินิกเฉพาะทางสำหรับโรคพาร์กินสัน เป็นครั้งแรกในประเทศไทย ปัจจุบันหลาย ร.พ. เริ่มมีเปิดคลินิกเฉพาะโรคพาร์กินสัน บ้างแล้ว และได้มีการคุยกันระหว่างแพทย์ที่รักษาด้าน Movement disorders และโรค Parkinson ทำให้เกิดเป็นชมรมโรคพาร์กินสันไทย ขึ้นมาในปัจจุบัน (ประมาณปี พ.ศ. 2534)

ความภูมิใจและความสำเร็จที่ผ่านมา

อย่างแรกคือ ภูมิใจที่ได้มีโอกาสเจอครูดีทั้งที่ประเทศไทยและต่างประเทศที่ทำให้เราเป็นเราได้อย่างทุกวันนี้ เรื่องที่สองคือความภูมิใจที่ได้ช่วยงานสมาคมประสาทวิทยาฯ และได้รับเลือกเป็นนายกสมาคมประสาทวิทยาอยู่ 1 สมัย ได้ช่วยงานผู้ป่วย เป็นการทำงานในเชิงรุก ไม่ใช่เชิงรับ โดยได้มีการจัดทีมออกพบผู้ป่วย สมาคมก็ได้มีการจัดเป็นชมรมย่อยขึ้นเพราะมีอนุสาขามากขึ้น ชมรมไหนแข็งแรงก็สามารถพัฒนาเป็นสมาคม ความภูมิใจเรื่องที่สามเป็นเรื่องของการทำงาน ภูมิใจที่เราเติบโตมาถึงตำแหน่งสุดท้ายที่ได้เป็นผู้อำนวยการกองการศึกษาที่วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า ได้สอนนักเรียนแพทย์ ได้ไปตรวจเยี่ยมดูการทำงานของนักเรียนแพทย์ทหารว่าเป็นอย่างไร ตัวเองได้ทำงานจนวันสุดท้ายที่จะเกษียณอายุ ไม่ได้ early เพื่อไปเอายศพลโท เพราะคิดว่าแค่ยศพลตรีก็พอแล้ว และปัจจุบันก็ยังเป็นที่ปรึกษาวิทยาลัยแพทย์อยู่

ปัจจัยที่เป็นที่มาของความสำเริงอันนำมาสู่ความภูมิใจ

งานทุกอย่างจะสำเร็จได้ต้องได้รับความร่วมมือจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง การได้รับความร่วมมือ หนึ่งเราจะต้องมีใจรักและความตั้งใจในสิ่งที่ทำ สองเราต้องมีความเป็นผู้นำและเสียสละเวลา สามเราต้องเป็นคนใจกว้าง ไม่แบ่งแยกสถาบัน ไม่มีข้อแตกต่างระหว่างหน่วยงานจึงจะประสบความสำเร็จ

กว่าจะถึงวันที่ประสบความสำเร็จพบอุปสรรคอะไรบ้างและเอาชนะได้อย่างไร

ก่อนอื่นหมอมองว่าอุปสรรคเป็นเหมือนยาบำรุงกำลังให้เราต่อสู้ มันจะเป็นเหมือนสิ่ง que เข้ามากระตุ้นให้เราทำให้สำเร็จ ถ้าเราตั้งใจอย่างเต็มที่มันจะต้องประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง ซึ่งเราก็ต้องพอใจในสิ่งนั้น อุปสรรคที่มักพบบ่อยก็จะเป็นเรื่องเวลามากกว่า เพราะแต่ละคนนัดกันลำบาก เวลาจะนัดใครแต่ละทีก็จะให้ schedule ไปคร่าว ๆ ว่าวันไหนจะเป็นวันที่ใกล้เคียงและพบกันได้มากที่สุด

สำหรับการทำงานราชการ อุปสรรคอีกเรื่องก็จะเป็นเรื่องเส้นสาย แต่เนื่องจากพ่อกับแม่สอนมาว่าเราต้องมีความซื่อสัตย์และตั้งใจทำให้ดีที่สุด ความสำเร็จที่ได้อาจจะไม่ใช่สูงสุด แต่เราก็ควรภูมิใจเพราะมันเกิดจากความสามารถของเราล้วน ๆ ไม่ได้ไปขอใครมา ฉะนั้น ถ้าใครเห็นความดี ความชอบ ก็ดีใจ แต่ถ้าเขาไม่เห็นก็ไม่ใช่ไร เราชื่นชมตัวเราเองในใจว่าเราได้ทำดีที่สุดแล้ว นั่นคือสิ่งที่เราเอาชนะมันมาแล้ว ทำให้เรามาถึงตรงนี้ได้

ถ้าย้อนเวลากลับไปแก้ไขได้ อยากไปแก้ไขเรื่องอะไรมากที่สุด

เราคิดว่าทุกอย่างที่ผ่านมาเราทำดีแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเราจะไปแก้ไขก็คงเป็นแค่บางเรื่อง เช่น หมอเป็นคนค่อนข้างตรง บางอย่างที่เรากำลังตรงไปบ้าง อยากกลับไปแก้ไขกับ

คนที่พูดตรงด้วย ถ้าคนเหล่านั้นพอจะรับรู้ได้ว่าคนอย่างนี้ถึงจะตรงต่อระเบียบอะไรก็แล้วแต่ แต่เป็นคนแยกแยะ ไม่เคยเอาเรื่องงานไปปนกับเรื่องส่วนตัว จะไม่มีการผูกใจเจ็บใคร อยากกลับไปขอโทษเขาที่ทำให้เขาเข้าใจผิด อยากขอโทษทุก ๆ คนที่ทำให้เขาไม่พอใจ

บุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิต

สำหรับการดำเนินชีวิตก็จะมีคุณพ่อ คุณแม่ ที่ช่วยสอนให้ทำงานด้วยใจ สุดความสามารถ ไม่ได้ดีก็ไม่ใช่ไร แต่ขอให้ภูมิใจในสิ่งที่เราทำ ท่านสอนให้เราทำด้วยความภูมิใจ ความซื่อสัตย์ ไม่คอร์รัปชัน

ส่วนการทำงานขอเอ่ยชื่อ 3 ท่านที่กล่าวมา เริ่มจากอาจารย์อรรถสิทธิ์ เวชชาชีวะ เป็นต้นแบบในการเป็นครูทางด้านประสาทแพทย์ที่ดี รู้จริง รู้ลึก และทันสมัย สมัยเรียนกับอาจารย์ หมอต้องอ่าน Journal ทุกคืนเลย มิฉะนั้นเข้าชั้นมาจะคุยกับอาจารย์ไม่รู้เรื่อง หรืออย่างการพูดคุย ชักประวัติผู้ป่วย เราจะรู้แต่ประสาทวิทยาอย่างเดียวไม่ได้ เราต้องรู้อายุรกรรมด้วย ส่วน Prof.Tony Lang ก็เป็นต้นแบบในด้านการเป็นครูที่ทำในแต่ละเรื่องให้เป็นเรื่องที่น่ายินดี น่าสนใจ จำง่าย รู้ลึกสบายใจเหมือนเพื่อน สำหรับ Prof.Jim Sharp บุคลิกจะตรงกันข้าม จะดูมาก แต่ทำให้เราต้องอ่านหนังสือตลอด อ่านเพื่อเอาชนะเขาให้ได้ แต่สุดท้ายต้องขอบคุณเขาที่ทำให้เราพัฒนาตนเองขึ้นมาได้

คติหรือหลักการที่ยึดถือในการดำเนินชีวิต

ต้องเป็นคนที่มีระเบียบวินัย มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ อย่างเวลา ที่สอนหมอจะสอนให้รู้จักเคารพผู้ใหญ่ ใหว่ผู้ใหญ่ และก็จะแทรกจริยธรรมเข้าไปด้วย อาจจะด้วยความที่คุณพ่อเป็นทหารจึงมีระเบียบวินัยติดตัวมาตั้งแต่เด็กและใช้มาตลอด

